

υίοι; Δὲν ἐσφάγησαν χθὲς ἅπαντες ἀγωνιζόμενοι; Ἐῖθε καὶ ἡμεῖς ἀπεθάνομεν μετ' αὐτῶν. Πλὴν καὶ αὕτη ἡ ὥρα ἀγαθὴ ἐστὶ! Λυτρούμενοι σήμερον τῶν δεσμῶν τοῦ βίου, ἀσφαλιζόμεν τὸ μέλλον· διότι τίς οἶδε τὰ ὄπλα τοῦ διαβόλου, καὶ ἂν παραμένοντες ἐν τῇ ζωῇ ταύτῃ δὲν ἠθέλομεν πληγῇ παρὰ τῶν ἰοβόλων αὐτοῦ βελῶν; Νῦν τὸ στάδιον ἔτοιμον. Ἐν ὀνόματι τοῦ σταυρωθέντος ὑπὲρ ἡμῶν καὶ θανόντος καὶ ἀναστάντος, ἀποθάνομεν καὶ ἡμεῖς ἵνα σὺν αὐτῷ ἀπολαύσωμεν τῶν ἀγαθῶν αὐτοῦ». Ταῦτα εἰπὼν καὶ στηρίζας τοὺς παῖδας προσεκάλεσε τὸν δῆμιον νὰ ἐκτελέσῃ τὰ διαταχθέντα, ἀρχόμενος ἀπὸ τῶν νέων. Καὶ ὑπακούσας ὁ δῆμιος ἀπέπεσε τὰς κεφαλὰς τῶν νέων ὀρώντος τοῦ πατρὸς καὶ ἐκφωνοῦντος· «Εὐχαριστῶ σοι, Κύριε· δίκαιος εἶ, Κύριε». Μεθ' ὃ ἐζήτησε καὶ ἔλαβε τὴν ἄδειαν νὰ προσευχηθῇ εἰς παρακείμενον μικρὸν τινα ναὸν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐξεληθὼν ἀπεκεφαλίσθη ὡσαύτως.

*

**

Ὁ Ἄγγελος Νοταρᾶς τὸ μὲν πρῶτον διεσώθη εἰς Μονεμβασίαν, ἔπειτα δὲ μετόπισεν εἰς Τρίκαλα τῆς Κορίνθου.

ΟΛΙΒΕΡ ΤΟΥΙΣΤ

Ἐκ τῶν τοῦ Καρόλου Δίκενς.

Συνέγρα· 1812 σελ. 610.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

Ὁ Ὀλιβερ τυγχάνει περιποιήσεων, οἷον οὐδέποτε ἄλλοτε ἔευχε.

Ἡ ἄμαξα κατῆλθε τὸ Μάουντ Πλέζαντ (Mount Pleasant) καὶ ἀνῆλθεν εἰς τὴν ὁδὸν Ἐξμάουθ, λαβοῦσα τὴν αὐτὴν περίπου διεύθυνσιν, ἣν εἶχεν ἀκολουθήσει ὁ Ὀλιβερ ὅτε μετὰ τοῦ Ἀπανωλαδιᾶ ἔφθασεν εἰς Λονδίνον. Φθάσα εἰς Ἰσλιγκτων πρὸ τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Ἀγγέλου, ἔλαβεν ἄλλην διεύθυνσιν καὶ ἐστάθη τέλος πρὸ τινος κομψῆς οἰκίας πλησίον τῆς Πέντονβιλλ, εἰς μίαν ἡσυχὸν καὶ ἐρημικὴν ὁδόν. Ἀμέσως ἠτοιμάσθη μία κλίνη, ἐν ἣ ὁ κύριος Μπράουνλω κατέκλινε τὸν νέον προστατευμένον του.

Εἰς τὸν Ὀλιβερ ἐπεδαφιλέθησαν καλοκἀγάθως πολλαὶ περιποιήσεις, ἀλλ' ἐπὶ ἱκανὰς ἡμέρας τὸ ταλαιπώρον παιδίον ἔμενε ἀναίσθητον εἰς πάσας τὰς φροντίδας τῶν νέων φίλων του· πολλὰκις ὁ ἥλιος ἀνέτειλε καὶ ἔδυσε καὶ ὁ Ὀλιβερ κατέκειτο ἐπὶ τῆς κλίνης, καταμαστιζόμενος ὑπὸ δεινοῦ πυρετοῦ, ὅστις ὑπέσκαπτεν αὐτὸν, ὡς τὸ λεπτὸν ὄξυ εἰσδύον διαφθερίζει καὶ τὸν σκληρότερον σίδηρον. Ὁ ἄνθρωπος, ἀδύνατος, κάτισχυος, ἀνένηψε τέλος ἐκ τοῦ μακροῦ καὶ ἐπωδύνου ἐκείνου ἐφιάλτου. Ἀνεσηκώθη μετὰ κόπου ἐπὶ τῆς κλίνης του, ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ τρέμοντος βραχίονός του καὶ παρετήρησε μετ' ἀνησυχίας περίξ αὐτοῦ.

«Ποῦ εἶμαι; ποῦ με ἔφεραν;» εἶπε.

Ἐξήντηλμένος ὢν ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ, ἀπήγ-

γαίλε τὰς λέξεις ταύτας διὰ φωνῆς ἀσθενεστάτης· ἀλλ' ἀμέσως τὰς ἤκουσαν· διότι τὰ παραπετάσματα τῆς κλίνης παρεμερίσθησαν παραχρῆμα, καὶ κυρία τις προεβηκυῖα τὴν ἡλικίαν, κοσμίως καὶ ἀπλῶς ἐνδεδυμένη, ἠγέρθη τῆς ἔδρας ἐν ἣ καθημένη ἔπλεκε, καὶ ἦλθε πλησίον τῆς κλίνης.

«Μὴ ὀμιλῆς, παιδί μου, εἶπε μετὰ γλυκύτητος εἰς τὸν Ὀλιβερ· πρέπει νὰ μένης πολὺ ἡσυχος, διότι ἄλλως θὰ ξανακυλίσης εἰς τὴν ἀρρώστια· διότι ἦσο πολὺ κακὰ, ὅσον κακὰ ἠμπορεῖς νὰ φαντασθῆς· πέσε πάλιν εἰς τὸ στρώμα σου, ὡς καλὸ παιδάκι ὁποῦ εἶσαι.»

Ταῦτα δὲ λέγουσα ἐτοποθέτησε ταῦτοχρόνως τὴν κεφαλήν του Ὀλιβερ ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου, ἀνεσήκωσε τὴν κόμην αὐτοῦ, ἥτις ἐπίπτε ἐπὶ τοῦ μετώπου του καὶ τὸν ἐκτύπαζε τόσῳ καλοκἀγάθως καὶ τόσῳ τρυφερῶς, ὥστε ὁ Ὀλιβερ δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατηθῇ, ἀλλὰ λαβὼν διὰ τῆς μικρᾶς καὶ κατίσχυου χειρὸς αὐτοῦ τὴν τῆς γραΐας κυρίας τὴν ἔφερε περὶ τὸν λαιμόν του.

«Θεέ μου, πόσον εἶναι εὐγνώμων ὁ μικρὸς μου! εἶπεν ἡ γραΐα κυρία δακρύουσα. Καὶ μένο παιδί· πόσον θὰ συνεκινεῖτο ἡ μητέρα του, ἐὰν ἀφ' οὗ ἠγρύπνει εἰς τὸ κρεβάτι του ὡς ἐγώ, τὸ ἐπανεβλέπε τώρα!

— Ἴσως μὲ βλέπει, ἐψιθύρουν ὁ Ὀλιβερ, συνάπτων τὰς χεῖρας· Ἴσως ἠγρύπνησε πλησίον μου, κυρία· μοῦ φαίνεται πῶς ἦτον ἐκεῖ.

— Εἶναι ἀποτέλεσμα τοῦ πυρετοῦ, παιδί μου, εἶπεν ἡ γραΐα φιλοστόργως.

— Πιθανόν, εἶπεν ὁ Ὀλιβερ σκεπτικῶς· ὁ οὐρανὸς εἶναι τόσον μακρὰν, καὶ ὅσοι κατοικοῦσιν εἰς αὐτὸν εἶναι τόσον εὐδαίμονες, ὥστε δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ καταβῶσιν ἐδῶ κάτω, πλησίον εἰς τὸ κρεβάτι ἐνὸς παιδιοῦ· ἀλλ' ἂν εἴξευρε πῶς εἶμαι ἄρρωστος, πολὺ θὰ με ἔλυπειτο· ὑπέφερε παραπολὺ προτοῦ ἀποθάνῃ! Ὁχι, δὲν ἠμπορεῖ νὰ εἴξευρῃ ὅ τι μοῦ συμβαίνει, διότι ἂν ἔβλεπε ποῦ με ἐκτύπησαν θὰ ἦτο λυπημένη, καὶ εἰς τὰ ὄνειρά μου τὴν ἔβλεπα πάντοτε χαρούμενη καὶ μὲ πρόσωπον γελαστό.»

Ἡ γραΐα κυρία οὐδὲν ἀπεκρίθη, ἀλλ' ἐσπόγγισε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ εἶτα τὰ δίοπτρά της, ἔδωκεν εἰς τὸν Ὀλιβερ νὰ πῆ ἀναψυκτικόν τι ποτὸν καὶ ἐθώπευσε τρυφερῶς διὰ τῆς χειρὸς τὴν παρειὰν αὐτοῦ, συνιστῶσα αὐτῷ νὰ ἦναι πολὺ φρόνιμος καὶ πολὺ ἡσυχος, διότι ἄλλως θὰ ἐπίπτε πάλιν ἄρρωστος.

Ὁ Ὀλιβερ δὲν ἐκινήθη πλέον, πρῶτον, διότι ἐπεθύμει σφόδρα νὰ ὑπακούῃ πάσας τὰς παραινέσεις τῆς ἀγαθῆς γραΐας, καὶ ἔπειτα, ὡς εἶπωμεν καὶ τοῦτο, διότι ἡ ὀμιλία τὴν ὅποιαν ἔκαμεν ἐξήντηλσε τὰς δυνάμεις του. Ἐδυθίσθη εἰς ὕπνον, ἀφ' οὗ ἐξῆγαγεν αὐτὸν τὸ φῶς κηρίου, οὗ τῇ βοήθειᾳ, πλησίον τῆς κλίνης του ὄντος, εἶδε κύριόν τινα κρατοῦντα εἰς τὴν χεῖρα ὀρολόγιον·

οὗτος ἔψαυσε τὸν σφυγμὸν τοῦ παιδίου καὶ εἶπεν ὅτι εἶναι πολὺ καλλίτερα.

«Εἶσαι πολὺ καλλίτερα, ἢ ὄχι, φίλε μου; εἶπε πρὸς τὸν Ὀλιβερ.

— Ναι, σὲρ, σὰς εὐχαριστῶ, ἀπεκρίνατο ἐκεῖνος.

— Εἰξευρα ἐγὼ πῶς θὰ γίνης καλλίτερα. Θὰ πεινᾷς βέβαια; εἶπεν ὁ κύριος.

— Ὁχι, σὲρ, ἀπεκρίνατο ὁ Ὀλιβερ.

— Χμ! εἶπεν ὁ ἰατρός. Εἰξευρα πολὺ καλὰ πῶς δὲν θὰ πεινᾷς. Δὲν πεινᾷ, κυρὰ Μπέντγουνιν,» προσέθηκεν ἀποφθεγματικῶς.

Ἡ γραῖα ἔκλινεν εὐσεβάστως τὴν κεφαλὴν, ὅπερ ἐσήμαινεν ὅτι εἶχε μεγάλην ὑπόληψιν εἰς τὴν ἰκανότητα τοῦ ἰατροῦ καὶ ἐκεῖνος ἐπίσης ἐφαίνετο ὅτι τὴν αὐτὴν ἀκριβῶς ἰδέαν εἶχε περὶ ἑαυτοῦ.

«Νυστάζεις, ἢ ὄχι, φίλε μου; εἶπεν ὁ ἰατρός.

— Ὁχι, σὲρ, ἀπεκρίνατο ὁ Ὀλιβερ.

— Δὲν νυστάζεις; εἶπεν ὁ ἰατρός, δεικνύων ὅτι νύχαριστήθη ἐκ τῆς ἀπαντήσεως. Καὶ οὔτε θὰ διψᾷς βέβαια, ἔ;

— Ὁχι, κύριε, διψῶ, ἀπεκρίθη ὁ Ὀλιβερ.

— Αὐτὸ ἴσα ἴσα περιέμενα, κυρὰ Μπέντγουνιν, εἶπεν ὁ ἰατρός. Εἶναι φυσικὸν νὰ διψᾷ, φυσικώτατον. Ἦμπορεῖτε νὰ τῷ δώσητε ὀλίγον τσαί, καὶ μίαν φέταν καψαλισμένον ψωμί, χωρὶς βούτυρον. Νὰ μὴ τον ἔχετε βραεῖα σκεπασμένον, κυρὰ, προσέχετε ὅμως καὶ νὰ μὴ κρούση. Αὐτὰ λοιπὸν νὰ κάμετε, σὰς παρακαλῶ.»

Ἡ γραῖα κυρία προσέκλινε, ὁ δὲ ἰατρός, δοκιμάσας πρῶτον τὴν πτισάνην καὶ ἐξάρας τὴν ποιότητα αὐτῆς, ἐξῆλθεν ὡς ἄνθρωπος βιαστικὸς καὶ κατέβη τὴν κλίμακα, κτυπῶν δυνατὰ τὰς πτέρνας τῶν ὑποδημάτων, πρὸς ἐνδειξιν τῆς σπουδαιότητός του.

Ὁ Ὀλιβερ ἐβυθίσθη καὶ πάλιν εἰς ὕπνον, ὅταν δ' ἐξύπνησε ἐπλησίαζε μεσονύκτιον. Ἡ πρεσβύτις ἐπηυχήθη αὐτῷ φιλοστόργως καλὴν νύκτα, καὶ παρέδωκεν αὐτὸν εἰς τὴν φροντίδα καὶ ἐπιμέλειαν χονδρῆς τινὸς γυναικὸς ἥτις πρὸ μικροῦ εἰσῆλθε, φέρουσα εἰς τὸν σάκκον τῆς ἓν μικρὸν προσευχητᾶριον καὶ ἓνα μέγαν νυκτικὸν σκουφόν. Ἐποθεῖται τὸ ἓν ἐπὶ τῆς τραπέζης, τὸν ἕτερον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς, εἶπεν εἰς τὸν Ὀλιβερ ὅτι ἤλθε διὰ νύχτυπνῆσιν πλησίον του, καὶ καθήσασα παρὰ τὴν ἐστίαν, ἀπεκοιμήθη μετὰ μικρόν. Τὸν ὕπνον τῆς διέκοπτον σπασμωδικοὶ ἀνατιναγμοί, ἐξυπνώσα δ' οὕτω, ἔτριβε τὴν μύτην τῆς καὶ ἀπεκοιμᾶτο ἐκ νέου.

Ἡ νύξ ἐπέρασεν οὕτω βραδέως. Ὁ Ὀλιβερ ἔμεινεν ἐπὶ τινὰ καιρὸν ἐξυπνός, καταγινόμενος νὰ μετρή τούς μικροὺς φωτεινοὺς κύκλους, οὓς ἐσηματίζει τὸ κανδήλιον ἐπὶ τῆς στέγης, ἢ νὰ παρακολουθῆ μὲ νωθρὸν βλέμμα τὰς πολυπλόκους γραμμὰς τοῦ κοσμοῦντος τὸν τοῖχον χάρτου.

Τὸ σκιδόφως ἐκεῖνο καὶ ἡ ἐν τῷ κοιτῶνι ἐπικρατοῦσα βαθεῖα σιγὴ εἶχόν τι τὸ ἐπιβλητικόν, καὶ ἔκαμον τὸ παιδίον νὰ συλλογίζηται ὅτι ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας καὶ ἐπὶ πολλὰς νύκτας ὁ θάνατος ἐπεκρέματο ἐπ' αὐτοῦ, καὶ ὅτι δυνατὸν ἦτο νὰ ἐπανέλθῃ καὶ πάλιν φοβερός καὶ ζοφώδης ἐστράφη ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου του καὶ προσυχήθη διαπύρως.

Βαθμηδὸν κατελήθη ὑπὸ βαθέος καὶ ἡσυχου ὕπνου, οἷον μόνῃ ἡ κατεύουσις ἀδιαλείπτων πόνων ἐπιφέρει ὑπὸ τῆς ἡρέμου καὶ σωτηρίου ἐκείνης ἀναπαύσεως, ἣν ὅταν τις ἐξυπνῶν χάνη λυπεῖται. Ἐὰν ὁ θάνατος ὁμοιάζε τὴν ἀνάπαυσιν ταύτην, τίς θὰ ἤθελε νὰ ἐξυπνήσῃ, ἵνα ἐξακολουθῆσῃ ὑποφέρων τὰς λύπας καὶ τὰ βάσανα τοῦ βίου, καὶ ἀδιαλείπτως παρενοχλούμενος ὑπὸ τῶν μεριμνῶν περὶ τοῦ παρόντος, τῶν ἀνησυχιῶν περὶ τοῦ μέλλοντος, καὶ, τὸ δεινότερον, ὑπὸ τῶν ἀναμνήσεων τοῦ παρελθόντος;

Ἡ ἡμέρα ἦτο πολὺ προκεχωρημένη ὅταν ὁ Ὀλιβερ ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς· ἦτο φαιδρὸς καὶ περιχαρὴς ἢ ἡ κρίσις εἶχε παρέλθει, καὶ ὀριστικῶς πλέον ἀνῆκεν εἰς τὸν κόσμον τοῦτον.

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἠδύνατο νὰ ἐξαπλωτᾷ ἐπὶ μακροῦ ἀνακλίντρου, στηριζόμενος εἰς πολλὰ προσκεφάλαια· ἐπειδὴ δὲ ἀκόμη ἦτο πολὺ ἀδύνατος καὶ δὲν ἤμπορεῖ νὰ βαδίσῃ, ἡ κυρία Μπέντγουνιν διέταξε νὰ τον φέρασι κάτω, εἰς τὸν ἴδιον αὐτῆς κοιτῶνα, τὸν ἐποθεῖται δὲ παρὰ τὴν ἐστίαν· ἐκάθησε πλησίον του, καὶ ἐν τῇ παραφορᾷ τῆς χαρᾶς τῆς, βλέπουσα αὐτὸν ἐκτὸς κινδύνου ἐξεροράγη εἰς λυγμοὺς καὶ δάκρυα ἄφρονα.

«Μὴ δίδης προσοχὴν, μικρὲ μου φίλε, ἔλεγεν ἡ ἀγαθὴ γραῖα· δὲν ἤμπορῶ νὰ βαστάξω νὰ, τώρα ἐτελείωσε, συνῆλα.

— Εἶσθε πολὺ καλὴ δι' ἐμὲ, κυρὰ, εἶπεν ὁ Ὀλιβερ.

— Ἄς μὴ γίνεταί πλέον λόγος δι' αὐτὸ, φίλε μου, εἶπεν ἡ γραῖα· αὐτὸ δὲν ἔχει κάμμειαν σχέσιν μὲ τὸν ζωμόν σου καὶ εἶναι τώρα πλέον καιρὸς νὰ τον πάρῃς. Ὁ ἰατρός εἶπε πῶς σήμερον τὸ πρῶτὸ θὰ ἔλθῃ ἴσως καὶ ὁ κύριος Μπράουν-λω, καὶ πρέπει νὰ μας εὔρη εἰς καλὴν κατάστασιν, διότι ὅσω καλλίτερα εἴμεθα, τόσω περισσότερον θὰ εὐχαριστηθῆ.»

Καὶ ἀμέσως ἡ ἀγαθὴ γραῖα ἐξέστανεν εἰς μικρὰν χύτραν ἐν πινάκιον ζωμοῦ, τόσω πυκνοῦ, ὥστε ἠδύνατο νὰ ἐπαρκῆσῃ εἰς τὸ πτωχοκομεῖον διὰ φαγητὸν τριακοσίων πεντήκοντα τοῦλάχι-στον πτωχῶν.

«Σοῦ ἀρέσουν αἱ εἰκόνας, παιδί μου; ἠρώτησεν ἡ κυρία Μπέντγουνιν βλέπουσα τὸν Ὀλιβερ μετὰ προσοχῆς θεωροῦντα προσωπογραφίαν τινὰ, κρεμαμμένην εἰς τὸν τοῖχον ἀκριβῶς ἀπέναντι αὐτοῦ.

— Δὲν εἰξεύρω, κυρὰ, εἶπεν ὁ Ὀλιβερ, μὴ

ἀποσπῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπὸ τῆς εἰκόνας· πολὺ ὀλίγας ἔχω ἰδεῖ καὶ δὲν εἰξεύρω τίποτε. Πόσον ὠραῖον καὶ γλυκὺ εἶναι τὸ πρόσωπον αὐτῆς τῆς κυρίας!

— Ἄ, παιδί μου, εἶπεν ἡ πρεσβύτις, οἱ ζωγράφοι πάντοτε ζωγραφίζουν τὰς γυναῖκας ὠραιότερας ἀπὸ ὅ τι εἶναι, διότι ἄλλως δὲν θὰ ἔκαμναν δουλεία. Ἐκεῖνος ὁποῦ ἐφεύρε πρὸ ὀλίγου καιροῦ τὸν τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον ἐπιτυχῶς ἀποιοτάτην ἀπεικόνισιν, ἃς ἦναι βέβαιος πῶς δὲν θὰ κἀμῃ πολλὰ κέρδη ἢ μηχανή του εἶναι εὐλικρινῆς, βλέπεις, καὶ δὲν κολακεύει, προσέθηκε γελάσας.

— Παριστάνει κἀνένα αὐτῆ ἢ εἰκὼν, κυρά; ἠρώτησεν ὁ Ὀλιβερ.

— Ναί, εἶπεν ἡ πρεσβύτις, παύσασα πρὸς καιρὸν νὰ παρατηρῇ τὸν ζῶμόν' εἶναι προσωπογραφία.

— Καὶ ποῖον παριστάνει; ἠρώτησεν ὁ Ὀλιβερ μετὰ σπουδῆς.

— Τῆ ἀληθείᾳ δὲν εἰξεύρω, ἀπεκρίνατο φαιδρῶς ἡ πρεσβύτις. Ἀλλὰ βέβαια, ὑποθέτω, πῶς δὲν παριστάνει κἀνένα, τὸν ὁποῖον σὺ ἢ ἐγὼ νὰ ἐγνωρίσαμεν. Φαίνεται πῶς σοῦ ἀρέσει πολὺ, παιδί μου.

— Εἶναι τόσῳ καλὸν, τόσῳ εὐμορφον, ἀπεκρίθη ὁ Ὀλιβερ.

— Ἐλπίζω ὅμως, ὅτι δὲν θὰ τὸ φοβάσαι, εἶπεν ἡ πρεσβύτις, παρατηρήσασα μετ' ἐκπλήξεως ὅτι τὸ παιδίον ἐθεώρει τὴν εἰκόνα μετὰ σεβασμοῦ.

— ὦ, ὄχι, ὄχι! ὑπολαβὼν εἶπε μετὰ ζωηρότητος ὁ Ὀλιβερ' ἀλλὰ τὰ μάτια του φαίνονται πολὺ λυπημένα καὶ ὡς νὰ ἦναι κολημένα ἐπάνω μου. Ἡ καρδία μου μοὶ λέγει, προσέθηκε ταπεινῆ τῆ φωνῆ ὁ Ὀλιβερ, ὅτι ἡ κυρία ἐκείνη ὡς ἀνὰ νὰ ἤθελε νὰ μου ἐμιλήσῃ καὶ δὲν ἠμποροῦσε.

— Θεέ μου! ἀνεκραύγασε φρίττουσα ἡ κυρία Μπέντγουιν, μὴ λέγῃς τέτοια πράγματα, φίλε μου! εἶσαι ἀδύνατος καὶ νευρικός· εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς ἀσθενείας σου· ἄφησε νὰ γυρίσω τὸ κάθισμά σου ἀπὸ τὴν ἄλλην μεριὰν διὰ νὰ μὴ βλέπῃς πλέον αὐτὴν τὴν εἰκόνα· νὰ, εἶπε ποιοῦσα συγχρόνως ὅ τι ἔλεγε, τώρα πλέον δὲν ἠμπορεῖς νὰ τὴν βλέπῃς.»

Ὁ Ὀλιβερ ὅμως τὴν ἔβλεπε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ψυχῆς κάλλιστα, ὡς νὰ μὴ εἶχεν ἀλλάξῃ θέσιν, ἀλλ' ἐφοβήθη μήπως ἐνοχλήσῃ τὴν ἀγαθὴν γραιὴν· τῆ ἐμεδίασε φιλοφρόνως, ὅταν αὐτὴ τὸν παρετήρησε, καὶ ἡ κυρία Μπέντγουιν, περιχαρῆς διότι τὸν ἔβλεπεν ἡσυχότερον, ἠλάττισε τὸν ζῶμόν του, εἰς τὸν ὁποῖον ἔκοψεν ὀλίγα τεμάχια καψαλισμένου ἄρτου, μετ' ὅλης τῆς σοβαρότητος, ἣν τοιαύτη ἀσχολία ἀπῆτει. Ὁ Ὀλιβερ κατεβρόχθισεν ἀπλήστως τὸν ζῶμόν, καὶ ἐρρόφα τὴν τελευταίαν κοχλιαριάν, ὅτε ἔκρουσαν τῶν θύραν.

«Ἐμπρός!» εἶπεν ἡ πρεσβύτις καὶ εἰσῆλθεν ὁ κύριος Μπράουνλω.

Προεχώρησεν ὅσον ἐλαφρὰ ἠδύνατο· ἀλλὰ μόλις ὑψώσε τὰ διοπτρά του ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ συνῆψε τὰς χεῖρας ὅπισθεν τῶν νώτων, ὅπως θεωρήσῃ ἐπὶ μακρὸν καὶ ἐν ἀνέσει τὸν Ὀλιβερ, καὶ τὸ πρόσωπόν του ἠλλοιώθη ἀμέσως καὶ πολυλάκις ἠλλάξεν ὄψιν. Ἐξήντηλμένος ὑπὸ τῆς ἀσθενείας ὁ Ὀλιβερ κατέβαλεν ἀνοφελεῖς προσπαθείας, ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὸν εὐεργέτην του, νὰ σηκωθῇ, καὶ ἐπανέπεσεν εἰς τὸ ἀνάκλιτρόν του· ὁ δὲ γέρον κύριος Μπράουνλω, ὅστις μόνος του εἶχε περισσotέραν καρδίαν, ἀφ' ὅσων συνήθως ἔχουσιν ἐξ γέροντες, ἐξεργάγη εἰς δάκρυα ἀφθονώτατα, ἅτινα δὲν θάποπειραθῶμεν νὰ ἐξηγήσωμεν, στερούμενοι τῆς ἀπαιτουμένης πρὸς τοῦτο φιλοσοφικῆς ἰκανότητος.

«Τὸ καῦμένον τὸ παιδί! τὸ καῦμένον τὸ παιδί! εἶπε προσπαθῶν νὰ καταστήσῃ καθαροτέρην τὴν φωνὴν του. Ἐκρύωσα σήμερον τὸ πρῶτ', κυρία Μπέντγουιν· φοβοῦμαι μήπως ἤρπασα κἀμμίαν καταρροήν.

— Ἐλπίζω πῶς δὲν ὑπάρχει τοιοῦτος φόβος, ἀπεκρίνατο ἐκείνη. Ὅλα τὰ μανδήλιά σας ἦσαν πολὺ στεγνά, σέρ.

— Δὲν εἶναι βέβαιον τοῦτο, Μπέντγουιν, εἶπεν ὁ κύριος Μπράουνλω. Νομίζω ὅτι μοὶ ἐδώσατε χθὲς ὑγρὸν προσόψιον· ἀλλ' εἶναι περιττὰ περισσotέτερα περὶ τοῦ ἀντικειμένου αὐτοῦ. Πῶς εἶσαι, μικρὲ μου φίλε;

— Ἐξάιρετα, σέρ, ἀπεκρίνατο ὁ Ὀλιβερ, καὶ σὰς εἶμαι εὐγνώμων διὰ τὰς τόσας καλωσύνας σας.

— Τὸ ἀγαπητὸν παιδί! εἶπεν ὁ κύριος Μπράουνλω, συνελθὼν ἐκ τῆς συγκινήσεώς του. Τῷ ἔδωσες νὰ φάγῃ τίποτε, Μπέντγουιν;

— Ἐφαγεν ἓνα πιάτο ἐξάιρετον ζῶμόν, ἀπεκρίθη ἡ κυρία Μπέντγουιν.

— Μπᾶ! ἔκαμεν ὁ κύριος Μπράουνλω, ὑψῶν τοὺς ὤμους, ὀλίγα ποτηράκια κρασιοῦ τοῦ Πόρτο θὰ τον ὠφέλουν περισσotέρον· ἢ ὄχι, Τὼμ Οὐάιτ;

— Μὲ λέγουν Ὀλιβερ, σέρ, ἀπεκρίνατο ὁ μικρὸς ἀσθενὴς, ἐκπλαγείς.

— Ὀλιβερ; εἶπεν ὁ κύριος Μπράουνλω. Ὀλιβερ τί; Ὀλιβερ Οὐάιτ, ἔ!

— Ὀχι, σέρ, Ὀλιβερ Τουίστ.

— Παράδοξον ὄνομα, εἶπεν ὁ γέρον κύριος. Διατί ὅμως εἶπες εἰς τὸν δικαστὴν ὅτι ὀνομάζουσαι Τὼμ Οὐάιτ;

— Ποτὲ δὲν εἶπα τέτοιον πρᾶγμα, σέρ, ἀπεκρίθη ὁ Ὀλιβερ ἐκθαμβος.

Τοῦτο ἐφαίνετο τόσῳ καθαρὰ ὅτι ἦτο ψεῦδος, ὥστε ὁ κύριος Μπράουνλω ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ παιδίου βλέμμα ὀλίγον αὐστηρόν· ἀλλὰ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰμφιβάλλῃ περὶ τῶν λόγων του, διότι ἡ ἀλήθεια ἐφαίνετο ὡσεὶ ἐγκεχαραγμένη εἰς τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του.

«Κάποια παρανόσεις συμβαίνει αναμφίβολως,» εἶπεν ὁ κύριος Μπράουνλω. Ἀλλὰ καίτοι μὴ ἔχων πλέον αἰτίαν νὰ παρατηρῆ ἀτενῶς τὸ παιδίον, ἢ ἀνάμνησις ὅμως τῆς ὁμοιότητος τοῦ Ὀλιβερ πρὸς γνωστὸν πρόσωπον ἐπανῆλθεν εἰς τὸν νοῦν του, καὶ τοσοῦτῳ ζωηρὰ, ὥστε δὲν κατάρθου νὰ ποσάσῃ ἀπὸ αὐτοῦ τὰ βλέμματα.

«Ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ εἴσθε δυσχερεστημένοι ἀπὸ ἐμὲ, σέρ, εἶπεν ὁ Ὀλιβερ ὑψῶν ἱκετευτικὰ ὄμματα.

— Ὡ, ὄχι, ἀπεκρίνατο ὁ γέρον κύριος. Ὡ θεέ μου! Τί βλέπω! Μπέντγουν, κῦτταξε ἐκεῖ καὶ ἐδῶ.»

Καὶ ταῦτα λέγων, ἐδείκνυν ἀλληλοδιαδόχως τὴν ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς τοῦ Ὀλιβερ εἰκόνα, καὶ τὴν μορφήν τοῦ παιδίου, ἥτις ἦτο ζῶν ἀντίγραφον τῆς εἰκόνας· οἱ αὐτοὶ ὀφθαλμοὶ, τὸ αὐτὸ στόμα, τὰ αὐτὰ χαρακτηριστικά. Κατὰ τὴν στιγμὴν μάλιστα ἐκείνην τοσοῦτω καταπληκτικὴ ἦτο ἡ ὁμοιότης, ὥστε πᾶσαι αἱ γραμμαὶ τοῦ προσώπου ἐφαίνοντο ἀπεικονισμέναι μετὰ θαυμαστῆς ἀκριβείας.

Ὁ Ὀλιβερ ἠγνῶει τὸ αἷτιον τῆς αἰφνιδίου ἐπιφωνήσεως ταύτης· ἐτρόμαξε σφόδρα, καὶ ἀδύνατος ἔτι ὢν ἐκ τῆς ἀσθενείας ἐλιποθύμησε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'

Ἐν ᾧ εἰς τὸν νοήμονα ἀναγνώστην παρουσιάζονται νέα πρόσωπα, οὐχὶ ἄσχετα πρὸς μερικὰς ἐνδιαφερούσας λεπτομερείας τῆς προκειμένης ἱστορίας. Καὶ νέα λεπτομέρειαι περὶ τοῦ ἀξιαγάστου γέροντος Ἑβραίου καὶ περὶ τῶν νεαρῶν αὐτοῦ μαθητῶν.

Ὅταν ὁ Ἀπανωλαδιᾶς καὶ ὁ ἄξιος σύντροφός του, ὁ κύρ Μπέιτς, ἀφετερισθέντες διὰ παρὰ νόμου μέσου τὸ εἰς τὸν κύριον Μπράουνλω ἀνῆκον μανθῆλιον, ἠνώθησαν μετὰ τοῦ καταδιώκοντος τὸν Ὀλιβερ πλήθους, ὡς ἀνωτέρω διηγήθημεν, ἐνέδωσαν εἰς αἴσθημα ἄμεμπτον καὶ ἀξίεπαινον, τὸ τῆς αὐτοσυντηρήσεως. Ἐπειδὴ δὲ τὸ σέβας πρὸς τὴν ἀτομικὴν ἐλευθερίαν εἶναι ἐν τῶν προνομίων, ἐρ' οἷς πᾶς γνήσιος Ἀγγλος τὰ μάλιστα ἐγκαυχᾶται, οὐδόλως εἶναι ἀνάγκη νὰ παρατηρήσῃ ὅτι ἡ τοιαύτη φυγὴ τῶν νεαρῶν βαλαντιοτόμων θανάψωσι αὐτοὺς ἐν τῷ πνεύματι παντὸς εἰλικρινοῦς πατριώτου. Ὅτι δὲ ἄριστα καταδεικνύουσιν ὅτι ἔπραττον ὡς ἀληθεῖς φιλόσοφοι εἶναι, ὅτι μόλις ἡ γενικὴ προσοχὴ ἐστράφη εἰς τὸν Ὀλιβερ, ἔπαυσαν διώκοντες αὐτὸν καὶ ἔσπευσαν νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὸ κατάλυμά των διὰ τῆς συντομωτέρας ὁδοῦ ἄφ' οὗ δι' ὅλης τῆς ταχύτητος τῶν ποδῶν των διέτρεξαν λαβύρινθον στενῶν δρομίσκων καὶ σκολιῶν διόδων, ἔστησαν ὡς ἐκ κοινῆς συνεννοήσεως ὑπὸ χαμηλὸν τινα καὶ σκοτεινὸν θέλον, καὶ ἐκεῖ μόλις ἀναπνεύσας, ὁ κύριος Μπέιτς ἐξέπεμψε κραυγὴν χαρᾶς, καὶ ἐν τῇ παραφορᾷ τῆς φαιδρότητος αὐτοῦ ἀνεκάγχασε σφοδρῶς καὶ μὴ δυ-

νάμενος νὰ κρατηθῆ ἐκυλίσθη χαμαὶ γελῶν.

«Τί ἔχεις καὶ γελᾷς ἔτσι; ἠρώτησεν ὁ Ἀπανωλαδιᾶς.

— Χὰ, χὰ, χὰ! ὠρέτο ὁ Τσάρλυ Μπέιτς.

— Μὴ κάμνης τόσοσ σαματᾶ, παρετήρησεν ὁ Ἀπανωλαδιᾶς, ἀνησυχῶς βλέπων περὶ αὐτάν. Ἔχεις ἄρεξι, βρέ βρόδι, γιὰ κουμπουρλοῦκι;

— Δὲν ἔμπορῶ νὰ βαστάξω, εἶπεν ὁ Μπέιτς, δὲν ἔμπορῶ. Μωρὲ εἶδες πῶς τῶβαλε ἔς τὰ τέσσαρα, πῶς ἔστριβε τοὺς δρόμους, πῶς ἐσκόνταφτε! Καὶ ἐγὼ μὲ τὸ μαντῆλι ἔς τὴν τσέπη νὰ φωνάζω· Κλέφτης, πιάστε τον! Ἄ, χὰ, χὰ!»

Ἡ ζωηρὰ τοῦ κύρ Μπέιτς φαντασία ἀναπαρέστησεν αὐτῷ τὴν σκηνὴν ταύτην ὑπὸ τόσῳ κραμικῇ ἔποψιν, ὥστε καὶ πάλιν δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατηθῆ, ἀλλ' ἐκυλίσθη γελῶν ἀπλῆτως.

«Τί θὰ εἰπῆ ὁ Φέιγγιν; ἠρώτησεν ὁ Ἀπανωλαδιᾶς, καθ' ἣν στιγμὴν ἔπαυσεν ὁ σύντροφός του τοὺς γέλωτας διὰ νὰναπνεύσῃ.

— Τί; εἶπεν ὁ Μπέιτς.

— Ναί, τί;

— Ἐ; τί ἠμπορεῖ νὰ εἰπῆ; ἠρώτησεν ὁ Μπέιτς, ἀποτόμως διακόπτων τοὺς καγχασμούς του καὶ καθιστάμενος σύννοος, διότι ὁ τόνος τῆς ὁμιλίας τοῦ Ἀπανωλαδιᾶ ἦτο σοβαρός. Τί ἠμπορεῖ νὰ εἰπῆ;

Ὁ κύρ Ντόκινς, ἀντὶ πάσης ὀπαντήσεως, ἤρχισε νὰ συρίττη, ἀφείλε τὸν πῖλόν του, καὶ ἐκίνει τὴν κεφαλὴν, ζέον τὸ οὖς αὐτοῦ.

«Τί θέλεις νὰ εἰπῆς μὲ αὐτό; ἠρώτησεν ὁ Μπέιτς.

— Τραλαλά, τραλαλά. Μπᾶ! ἴγαινε νὰ ἰδῆς μὴν ἔρχονται,» ἀπεκρίνατο ὁ Ἀπανωλαδιᾶς σαρκαστικῶς.

Ἦτο καὶ αὕτη ἀπάντησις, ἀλλ' ἦκιστα σαφές· τούτου ἕνεκεν ὁ κύρ Μπέιτς ἐπανέλαβε τὴν ἐρώτησίν του.

«Τί σημαίνει αὐτό;»

Ὁ Ἀπανωλαδιᾶς δὲν ἀπεκρίθη, ἀλλ' ἐφόρεσε τὸν πῖλόν του, ἀνύψωσε διὰ τῶν χειρῶν τὸ μακρὸν ἔνδυμά του, ἐφόσκιωσε διὰ τῆς γλώσσης τὴν παρσιάν, ἐτσάμπησε πολλὰκις τὸ ἄκρον τῆς βίνος του, καὶ εἶτα στρέψας τὰς πτέρνας εἰσώρμησεν εἰς τὴν αὐλήν. Ὁ κύρ Μπέιτς ἠκολούθησεν αὐτὸν σκεπτικῶς. Ὁλίγας στιγμὰς μετὰ τὴν συνδιάλεξιν ταύτην ὁ ἀστειὸς γέρον ἠκροᾶτο τὸν κρότον τῶν βημάτων των ἐν τῇ παλαιᾷ κλίμακι. Ἐκάθητο παρὰ τὴν ἐστίαν, ἔχων ἔμπροσθέν του κασσιτερίνην λάγανον, καὶ διὰ μὲν τῆς μιᾶς χειρὸς κρατῶν ἀλάντα καὶ τεμάχιον ἄρτου, διὰ δὲ τῆς ἐτέρας μαχαίριον. Εἶδεχθῆς μειδιάμα ἐρρυτίδωσε τὸ πελιδνὸν πρόσωπόν του, ὅταν ἐστράφη νάκούσῃ, τείνων τὸ οὖς πρὸς τὴν θύραν καὶ συστρέφων τοὺς ἀγρίους ὀφθαλμούς ὑπὸ τὰς πυκνάς ὄφρυς του.

«Τί τρέχει; εἶπε καὶ ἡ φυσιογνωμία του ἤλ-
1. Φυλακῆ.

λοιώθη. Μόνον δύο; Μή τους συνέβη τίποτε; Προσοχή!»

Τὰ βήματα προσήγγισαν καὶ μετὰ μικρὸν ἠκούσθησαν εἰς τὸν διάδρομον. Ἡ θύρα ἠνοιχθη βραδέως· ὁ Ἀπανωλαδιᾶς καὶ ὁ Τσάρλυ Μπέιτς εἰσῆλθον, καὶ τὴν ἔκλεισαν ὀπισθὲν των.

«Ποῦ εἶναι ὁ Ὀλιβερ; εἶπεν ὁ Ἑβραῖος μανιώδης γενόμενος καὶ ἐγερθεὶς ἀπειλητικῶς. Τί ἔγεινε;»

Οἱ νέοι λωποδύται ἐκύτταξαν τὸν διδάσκαλόν των περίφοβοι, κατόπιν προσέβλεψαν ἀλλήλους μετὰ προφανοῦς ἀμυχανίας καὶ δὲν ἀπεκρίθησαν.

«Τί ἔγεινε ὁ Ὀλιβερ; εἶπεν ὁ Ἑβραῖος, ἀρπάζων ἐκ τοῦ περιλαιμίου τὸν Ἀπανωλαδιᾶν καὶ διὰ φοικτῶν βλασφημιῶν ἀπειλῶν αὐτόν. Λέγε ἢ σ' ἐπνίξα!»

Ὁ Φείγγιν δὲν ἠστειζέτο οὕτως ὀμιλῶν, ὥστε ὁ Τσάρλυ Μπέιτς, ὅστις ἐν πάσῃ περιπτώσει ἔκρινε συνετὸν νὰ προσυλαχθῆ, καὶ ὅστις οὐδόλως ἀδύνατον ἐθεώρει καὶ τὸν ἰδικόν του ἀποπινημὸν ὑπὸ τοῦ Ἑβραίου, ἔπεσεν εἰς τὰ γόνατα, καὶ ἐξέπεμψεν ὄξειαν καὶ παρατεταμένην κραυγὴν, ὁμοιάζουσαν μὲ μυκηθμὸν μανέντος ταύρου καὶ συγχρόνως μὲ ἤχον θαλασσίας κόγης.

«Θά ὀμιλήσης; εἶπεν ὁ Ἑβραῖος μετὰ φωνῆς βροντώδους, ταρασσῶν συνάμα τὸν Ἀπανωλαδιᾶν μετὰ τσαυτῆς δυνάμεως, ὥστε θαῦμα ἦτο πῶς τὸ ἔνδυμα αὐτοῦ δὲν ἀπέμεινε εἰς τὰς χεῖράς του.

— Ἐπεσεν εἰς τὸ δόκανον, νά! εἶπεν ὁ Ἀπανωλαδιᾶς, θυμωμένος. Ἐ, θά μ' ἀφήσης ἢ ὄχι;»

Καὶ ἀπαλλαγεὶς ἐπιτηδείως, ἤρπασε τὴν σούβλαν, καὶ ἐσημάδευσε τὸν ὑπενδύτην τοῦ ἀστείου γέροντος· ἂν ἐπετύγγανε, θά τὸν ἔκαμνε ἀναμφιβόλως νάπολῆσῃ τὴν φαιδρότητά του ἐπὶ ἓνα ἢ δύο μῆνας, ἴσως καὶ περισσότερον.

Ὁ Ἑβραῖος ὀπισθοδρόμησε μετ' εὐκινήσιας, ἦν οὐδεὶς θά ὑπώπτευεν ὅτι ἐκέκμητο γέρον οὕτως ἐξησθενημένος κατὰ τὸ φαινόμενον, καὶ ἀρπάσας τὴν κατσιτερίνην λάγηνον, ἠτοιμάζετο νὰ τὴν ἐξακοντίσῃ κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀντιπάλου του· ἀλλ' ὁ Τσάρλυ Μπέιτς ἐφείλκυσε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν τὴν προσοχὴν του διὰ φρικτώδους ὠρυγῆς, καὶ κατ' αὐτοῦ ἔρριψεν ὁ Ἑβραῖος τὴν πλήρη ζύθου λάγηνον.

«Ἐ, ἔ, ἔ! Τί εἶν' αὐτὴ ἡ ἀνεμοζάλη; ἡκούσθη λέγουσα αἰφνιδίως χονδρὴ τις φωνή. Ποῖος μοῦ ἔρριψεν αὐτὸ εἰς τὸ πρόσωπον; Τὸ καλὸ εἶναι πῶς μόνον ἡ μπίρα μὲ εὔρε καὶ ὄχι καὶ τὸ κανάτι, ἀλλοιῶς κάποιος ἐδῶ μέσα κακὰ θά τὴν περνοῦσε. Ποτέ μου δὲν θά ἴπιστευα πῶς ἓνας γεροκολασμένος Ἑβραῖος ἔμπορῶσε νὰ χύσῃ ἀπάνω σου ἄλλο ἀπὸ νερὸ, καὶ τοῦτο μόνον ἂν εἴξευρε πῶς θά ἐζημίωνε τὴν ἐταιρίαν τῶν ὑ-

δραγωγείων. Τί τρέχει λοιπὸν, Φείγγιν; Διάβολε, ὁ λαιμοδέτης μου ἔγινε μουσικίδι ἀπὸ τὴν μπίρα... Θά ἔμπης μέσα, ζῶν; τί κάνεις αὐτοῦ ἔξω; Ἐντρέπεσαι διὰ τὸν αὐθέντη σου; ἐδῶ!»

Ὁ οὕτως ἀποτόμως καὶ τραχέως ὀμιλῶν ἦτο εὐρωστος παλληκαρᾶς, τριακονταπενταετῆς περίπου τὴν ἡλικίαν, φέρων μαῦρην ῥεδιγκόταν ἐκ προστύχου βελούδου, παλαιᾶς φαῖας ἀναξυρίδας, ὑποδήματα μετὰ περιδεμάτων καὶ κυανᾶς βαμβακηρᾶς περικνημίδας, καλυπτούσας χονδράς καὶ μυώδεις κνήμας, ἀπὸ ἐκείνας τῶν ὀποίων νομίζεις ὅτι κᾶτι τι λείπει, ὅταν δὲν εἶναι προσδεδεμένα εἰς στερεὰν ἄλυσιν. Ἐφερε πῖλον ὑπομέλαινα, καὶ περὶ τὸν λαιμὸν παλαιὸν μετᾶξινον μανδήλιον, μὲ τοῦ ὀποίου τὰ ἄκρα ἐσπόγγιζε τὸ πρόσωπον· ἐν ᾧ ὀμίλει καὶ ὅταν ἐτελείωσε, ἔδειξε τὴν φυσιογνωμίαν αὐτοῦ, φυσιογνωμίαν βάνουσον καὶ χυδαίαν, μὲ γένειον ἀξύριστον πρὸ τριῶν ἡμερῶν καὶ δύο ἀπαισίους ὀφθαλμούς, ὧν ὁ ἕτερος ἔφερε τὰ ἔχνη προσφάτου κτυπήματος.

«Ἐδῶ, ἀκούεις;» ἀνεκραύγασεν ὁ βάραθρος ἐκεῖνος.

Κύων τις, οὐ ἡ κεφαλὴ ἦν τετραυματισμένη εἰς πλείστα μέρη, εἰσῆλθεν ἔρπων.

«Ποῦ ἀργεῖς! Μοῦ κάνεις τὸν ὑπερήφανον καὶ δὲν θέλεις νὰ μάναγνωρίσης ὅταν ἦναι καὶ ἄλλοι ἐμπρὸς, ἔ; Πέσε 'κεῖ!»

Καὶ τὸ ἐπιφώνημα τοῦτο συνάδευσε διὰ λακτίσματος, ὅπερ ἐσφενδόνισε τὸ ζῶν εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ δωματίου· ἀλλὰ τοῦτο ἐφαινετο συνειθισμένον εἰς τοιαύτην συμπεριφορὰν, διότι ἐζάρωσεν ἡσυχὰ εἰς μίαν γωνίαν, ἀνοιγοκλείον εἰκοσάκις κατὰ λεπτὸν τοὺς ἀσχήμους ὀφθαλμούς του, ὥσελ ἤθελε νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὸ δωμάτιον.

«Μὲ ποῖον λοιπὸν τὰ ἔχεις; εἶπεν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος καθήμενος. Κακομεταχειρίζεσαι τὰ παιδιὰ, γεροτσιγκούνη, γεροκλέφτη, γεροστρίγγλε. Ποῦ θαυμάζω πῶς δὲν σ' ἐκόττωσαν ἀκόμη ἂν ἤμου ἐγὼ μαθητὴς σου, πρὸ καιροῦ θά σε εἶχα ξεμπερδεμένον, καὶ... Ἄλλ' ὄχι, οὔτε τὸ τομάρ σου θά εὔρισκα νὰ πωλήσω· τὸ πολὺ πολὺ θά ἤσουν καλὸς γιὰ νὰ σε βάλουν εἰς ἓνα μποκάλι καὶ νὰ σε δεῖχουν εἰς τὸν κόσμον ὡς περὶεργον ἔκτρομα τῆς φύσεως· ἀλλὰ ἔλα πάλιν ποῦ δε φτιάνουν τόσῳ μεγάλα μπουκάλια!

— Ψτ! ψτ! κύριε Σάικς, εἶπε τρέμων ὁ Ἰουδαῖος· μὴ ὀμιλῆτε τόσῳ δυνατὰ.

— Νὰ μὴ μὲ λέγῃς κύριον, εἶπεν ὁ κακοῦργος. Αὐτὸ εἶναι σημεῖον πῶς κᾶτι μοῦ μαγερεύεις. Ἐεῦρεῖς τῶνομά μου· ἢ ὄχι; Δὲν θά το ἀτιμάσω, ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα.

— Καλὰ, καλὰ, Μπίλ Σάικς, εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος μετὰ βδελυκτῆς τᾶπεινότητος. Φαίνεσθε θυμωμένους, Μπίλ.

1. Γέρον φιλάργυρος (φιλόγανος).

— 'Μπορεί, ἀπεκρίνατο ὁ Σάικς. 'Αλλά μοῦ φαίνεται πῶς καὶ τοῦ λόγου σου δὲν εὐρίσκεισαι ἔς τὰ σύγκαλά σου, γιὰ νὰ πετᾷς κανάτια μπίρα εἰς τὰ κεφάλια τῶν ἀνθρώπων' ἐκτός ἂν καὶ τοῦτο δὲν νομίζεις κακόν, ὅπως οὔτε τὴν προδοσίαν καὶ . . .

— 'Ετρελάθης ; » εἶπεν ὁ 'Εβραῖος ἔλκων τὸν ἄνθρωπον ἐκείνον ἐκ τῆς χειρίδος καὶ δεικνύων αὐτῷ διὰ τοῦ δακτύλου τὰ παιδιὰ.

Ὁ κύριος Σάικς ἤρκεσθη νὰ παραστήσῃ διὰ χειρονομίας ἄνθρωπον, ἔχοντα περὶ τὸν λαιμὸν βρόχον, καὶ ἔκλινε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ὤμου ὁ 'Ιουδαῖος ἐφάνη κατανοήσας πληρέστατα τὴν ἄφωρον ταύτην παντομίμην. 'Επειτα ἐξήτησεν ἐν ποτήριον οἰνοπνεύματος.

«Καὶ πρόσθεξέ νὰ μὴ βάλῃς μέσα δηλητήριο, » προσέθηκεν, ἐλθκλών καὶ ἀποθεῖς τὸν πλόν του ἐπὶ τῆς τραπέζης.

'Ελεγε δὲ τοῦτο ἀστεϊζόμενος ἄλλ' ἂν ἠδύνατο νὰ ἴδῃ τὸ σατανικὸν μειδιάμα ὑπερδίστειλε τὰ χεῖλη τοῦ 'Ιουδαίου, διευθυνομένου πρὸς τὸ ὄψοφύλακειον, θὰ ἐσκέπτετο ὅτι ἡ προφύλαξις δὲν ἦτο ὅλως ἀνωφελὴς καὶ ὅτι ὁ ἀστεῖος γέρον οὐδόλως ἦτο ἀπίθανον νὰ ἐνεδιδέποτε εἰς τὴν ἐπιθυμίαν νὰ συμπληρώσῃ κατὰ τὸν ὑποδεικνύμενον τρόπον τὸ ποτόν.

'Αφ' οὗ ἐρρόφησε μερικὰ ποτήρια οἰνοπνεύματος, ὁ κύριος Σάικς ἔσχε τὴν καλωσύνην ν' ἀποτεινῇ τὸν λόγον πρὸς τοὺς νεαροὺς μαθητευομένους. Καὶ ἡ καλωσύνη του αὕτη προσκάλεσε συνδιάλεξιν, ἐν ἧ ἡ αἰτία καὶ αἱ περιστάσεις τῆς συλλήψεως τοῦ Ὀλιβερ ἐξετέθησαν διὰ μακρῶν, μετὰ τῶν τροποποιήσεων καὶ τῶν κοσμημάτων, ἅτινα ἔκρινε καλὸν ὁ Ἀπανωλαδιᾶς νὰ παρενθῆσῃ.

«Φοβοῦμαι, εἶπεν ὁ 'Εβραῖος, μὴ ἀνθίσῃ¹ καὶ μας φέρῃ εἰς στενοχωρίαν.

— Πολὺ πιθανόν, ἀπεκρίνατο ὁ Σάικς μετὰ κικεντρεχοῦς μειδιάματος. 'Σὲ καλὸ κομματί τσόχα εἶσαι διπλωμένος, Φέιγγιν.

— Καὶ φοβοῦμαι πολὺ, βλέπετε, προσέθηκεν ὁ 'Ιουδαῖος, μὴ δούς προσοχὴν εἰς τὴν διακοπὴν, καὶ παρατηρῶν τὸν Σάικς ἀσκαρδαμυκτῆ, καὶ φοβοῦμαι πολὺ μήπως ἂν ἀρχίσῃ ὁ χορὸς ἠμπλέξουν καὶ ἄλλοι² καὶ τὸ κουφάρι σου δὲν εἶναι σιγουρότερον ἀπὸ τὸ ἰδικό μου, ἀγαπητέ.»

Ὁ βάραιθος ἐρρίγησε καὶ ἐστράφη πρὸς τὸν 'Εβραῖον ἀπειλητικῶς ἄλλ' ἐκαίνος ἐβύβησε τὴν κεφαλὴν εἰς τοὺς ὤμους, καὶ προσήλωσεν ἀπλανῶς τὰ βλέμματά του εἰς τὸν ἀπέναντι τοῖχον.

'Επεκράτησε μακρὰ σιγὴ ἕκαστον τῶν μελῶν τῆς σεβασμίας ταύτης ὁμηγύρεως ἐφαίνετο ἀπεροφήμενον ἀπὸ τῶν ἰδίων στοχασμῶν, μὴ ἐξαιρουμένου καὶ τοῦ κυνός, ὅστις ἔλειχε τὰ χεῖλη του εὐήθως καὶ ἐφαίνετο μελετῶν ἐπίθεσιν κατὰ

τῶν κνημῶν τοῦ πρώτου ἐντευζομένου ἐν τῇ ἐδῶ.

«Πρέπει νὰ υπάγῃ κάνεις νὰ μάθῃ τί συνέβη εἰς τὸ πταισματοδικεῖον, » εἶπεν ὁ κύριος Σάικς μὲ τόνον φωνῆς ταπεινότερον ἐκείνου, μεθ' οὗ προσηγόρευσε τοὺς λοιποὺς ἅμα εἰσελθόν.

Ὁ 'Εβραῖος ἔνευσε καταφατικῶς.

«'Εὰν δὲν ἄνθισε καὶ τὸν ἔχουσαν ἔς τὸ φρέσκο,¹ δὲν ὑπάρχει κάνεις φόβος ἕως οὗ τὸν ἀπολύσουν, εἶπεν ὁ κύριος Σάικς, καὶ τότε πλέον παίρνομεν τὰ μέτρα μας. Πρέπει ναύροῦμε τὸν τορὸ του² μὲ κάθε τρόπο.»

Ὁ 'Εβραῖος κατένευσε καὶ αὔθις.

Ὁ τρόπος οὗτος τῆς ἐνεργείας ἦτο προφανῶς ὁ ἄριστος, ἀλλὰ δυστυχῶς σπουδαιότατον πρόσκομμα παρενεβάλλετο εἰς τὴν παραδοχὴν αὐτοῦ τὸ πρόσκομμα τοῦτο προήρχετο ἐκ τῆς σφοδρᾶς ἀντιπαθείας, ἧτις ἦν ἐρριζωμένη εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Ἀπανωλαδιᾶ, τοῦ Μπέιτς, τοῦ Φέιγγιν καὶ τοῦ κυρίου Μπίλ Σάικς, κατὰ τῆς ἀστυνομίας καὶ τῶν παραρημάτων αὐτῆς, καὶ τῆς ἀπεχθείας ἣν ἠσθάνοντο κατὰ πάσης εἰς τὰ πλησίον αὐτῆς μέρη ἐπισκέψεως, ἀδιάφορον διὰ ποίαν αἰτίαν.

Δύσκολον θὰ ἦτο νὰ εἰπωμεν πόσον καιρὸν ἔμειναν χωρὶς νὰ ἐκστομίσωσι λέξιν, καὶ προσβλέποντες ἀλλήλους εἰς κατάστασιν ἀβεβαιοτήτος καὶ ἀναποφασίστου, μηδὲν ἐνέχουσαν τὸ εὐχάριστον ἄλλως δὲ περιττὴ θὰ ἦτο πᾶσα τοιαύτη εἰκασία³ διότι ἡ αἰφνιδία ἀφίξις τῶν δύο νεανίδων, ἃς εἶχεν ἰδεῖ προηγουμένως ὁ Ὀλιβερ, προὐκάλεσε τὴν ἐπανάληψιν τῆς συνδιαλέξεως.

«Διωρθώθη ἡ δουλειά⁴ θὰ υπάγῃ ἡ Μπέττυ⁵ ἢ ὄχι, κόρη μου ;

— Ποῦ ; ἠρώτησεν ἡ νεᾶνις.

— Πούπετα, εἰς τὸ κατὰστημα τῆς ἀστυνομίας, καλὴ μου Μπέττυ, » εἶπε θωπευτικῶς ὁ 'Εβραῖος.

Ἡ νεᾶνις, πρέπει χάριν τῆς δικαιοσύνης νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν, δὲν ἠρνήθη ὀριστικῶς νὰ μεταβῇ ἐκεῖ, περιορίσθη ὅμως νὰ εἴπῃ καθαρὰ ὅτι προτιμᾷ μάλλον νὰ υπάγῃ εἰς τὸν διάβολον ἢ τὸ τοῦτο ἄβρῆς καὶ εὐγενὴς τρόπος ἐκφράσεως πρὸς ἐνδειξιν ὅτι ἡ αἰτήσεις δὲν τῇ ἤρσεκε, τρόπος καταδεικνύων ὅτι ἡ νεᾶνις εἶχεν ἀρίστην συμπεριφορὰν καὶ εἴξευρε μετὰ λεπτότητος νὰ ποφεύγῃ νὰ δυσκαρσετῇ τοὺς ἄλλους διὰ σαφοῦς καὶ ὀρισμένης ἀρνήσεως.

Ὁ 'Ιουδαῖος συνωφρῶθη δὲν ὠμίλησε πλέον εἰς τὴν Μπέττυ, ἧτις ἔφερε λαμπρὰν ἐνδυμασίαν, ἵνα μὴ εἰπωμεν μεγαλοπρεπεστάτην, ἐρυθρὰν ἐσθῆτα, πράσινα σανδάλια καὶ κιτρίνουσ θυτάνους, ἀλλ' ἐστράφη πρὸς τὴν σύντροφόν της.

«Καὶ σεῖς, Νάνσυ ; εἶπε μεθ' ἑλκυστικῶν τρόπου⁶ τί λέγετε, ἀγαπητή μου ;

1. Τὸν ἐροῦλάκιαν.

2. Τὴ ἴγνη του.

1. Ὀμιλήση.

— Ὅτι ἐγὼ δὲν πιάνομαι ἔς τὰ βρόχια, ἀπεκρίθη ἐκείνη ὥστε, Φείγγιν, περιττὸν νὰ ἐπιμένῃς.

— Τί θὰ εἰπῆ αὐτό; εἶπεν ὁ κύριος Σάικς, παρατηρῶν αὐτὴν ἐργίως.

— Εἶναι ὅπως τὸ λέγω, Μπίλ, ἀπεκρίθη ἡ σύζυγος ἡ κυρία.

— Μπᾶ! εἶσαι ἀκριβῶς τὸ πρόσωπον ὁποῦ χρειάζεται, ὑπολαβὼν εἶπεν ὁ Σάικς· κάνεις δὲν σε γνωρίζει εἰς τὴν συνοικίαν ἐκείνην.

— Ἰσα ἴσα δὲν ἴπηγαίνο καὶ ἐγὼ διὰ μὴ με μάθουν, ἀπεκρίνατο ἡ Νάνσυ μετὰ τῆς αὐτῆς ἀταραξίας· δὲν ἴπηγαίνο νέτα-σκέτα, Μπίλ.

— Θὰ ὑπάγῃ, Φείγγιν, εἶπεν ὁ Σάικς.

— Ὅχι, Φείγγιν, δὲν θὰ ὑπάγῃ, ἀνεκραύ-
γασεν ἡ Νάνσυ.

— Ναί, σοῦ λέγω, Φείγγιν, θὰ ὑπάγῃ,» ἐ-
πανέλαβεν ὁ Σάικς.

Ὁ κύριος Σάικς εἶχε δίκαιον. Μετὰ πολλὰς ἀπειλὰς, ὑποσχέσεις καὶ θωπείας, ἡ Νάνσυ συγ-
κατετέθη τέλος νάναδεχθῆ τὴν ἐντολήν. Ἄλλως
δὲ δὲν εἶχε τοὺς αὐτοὺς λόγους ἵνα ἀρνηθῆ, οὐς
καὶ ἡ ἀξιόγαστος σύντροφος αὐτῆς· καταλι-
πούσα πρὸ μικροῦ μόλις τὸ μακρινὸν μὲν ἀλλὰ
κομφὸν προάστειον Ἰράκλιφ, ὅπως κατοικήσῃ
εἰς τὰ πέριξ τοῦ Φιηλδλαϊν, δὲν ἐφοβεῖτο, ὡς
ἡ Μπέττυ, μὴ συναντήσῃ κανένα τῶν ἀπειρο-
πληθῶν γνωρίμων τῆς.

Κατὰ συνέπειαν, ἀφ' οὗ πρῶτον περιεζώσθη
μίαν λευκὴν ποδιάν, καὶ ἐφόρεσεν ἕνα ψιάθινον
πίλον, προμηθευθεῖσα ταῦτα ἐκ τῆς ἀνεξαντλή-
του ἀποθήκης τοῦ Ἑβραίου, ἡ κυρία Νάνσυ ἡ-
τοιμάζετο νὰ ἐξέλθῃ, ὅπως ἐκτελέσῃ τὴν ἀπο-
στολήν τῆς.

«Μίαν σιγμὴν, ἀγαπητὴ, εἶπεν ὁ Ἑβραῖος,
δοῦς αὐτῇ ἐν μικρὸν σκεπαστὸν καλάθιον· κρά-
τει αὐτὸ εἰς τὰ χέρια σου· θὰ φαίνεσαι κατὰ πῶς
πρέπει κόρη.

— Δός τῆς καὶ κανὲν μεγάλο κλειδί, Φείγγιν,
εἶπεν ὁ Σάικς. Θὰ φαίνεται ἀκόμη φυσικώ-
τερη.

— Ναί, ναί, ἔχετε δίκαιον, εἶπεν ὁ Ἑβραῖος
περὶν εἰς τὸν δάκτυλον τῆς νέας μίαν μεγάλην
ἀντίκλειδα· ἔτσι, τώρα εἶναι περίφημα. Θαυ-
μάσια, ἀγαπητὴ μου, προσέθηκε τρίβων τὰς
χεῖρας.

— Ὡ ἀδελφέ μου! ἀδελφούλη μου! ἀνε-
κραύγασεν ἡ Νάνσυ μετὰ θρήνων καὶ ὀλολυγμῶν,
συσφίγγουσα σπασμωδικῶς τὸ καλάθιον καὶ τὴν
κλειδα ὡς γυνὴ ἐν ἐσχάτῳ ἀπελπισμῷ εὕρισκο-
μένη· ποῦ νὰ ἦναι τὸ κακόμοιρο τὸ ἀδελφάκι
μου, τί νὰ ἔγινε· καλοί μου κύριοι, λάβετε ἔ-
λεος, καὶ εἰπέτε μου ποῦ ἤμπορῶ νὰ εὔρω τὸ
ἀδελφάκι μου· ποῦ νὰ τὸ εὔρω!»

Ἀφ' οὗ ἀπήγγειλε ταῦτα διὰ θρηνώδους καὶ
σπαραξικαρδίου φωνῆς, πρὸς μεγάλην ἀγαλλία-
σιν τῶν παρισταμένων, ἡ καλὴ κόρη ἐσίγησε,

ἐκάμμυσεν ἐκφραστικῶς τοὺς ὀφθαλμούς, ἐχαϊρέ-
τησε τὴν συντροφίαν καὶ ἀπῆλθε.

«Ἄ! περίφημη κοπέλλα, φίλοι μου! εἶπεν ὁ
Ἑβραῖος στραφεὶς πρὸς τοὺς νεαροὺς βαλκαντιο-
τόμους, καὶ σοβαρῶς κινῶν τὴν κεφαλὴν, πρὸς
καλῶν τρόπον τινὰ αὐτοὺς διὰ τῆς νέας ταύ-
της νοθεσίας νάκολουθήσῃσι τὸ ἀξιομίμητον
παράδειγμα, ὅπερ πρὸ μικροῦ εἶδον.

— Κάνει τιμὴν εἰς τὰς γυναῖκας, εἶπεν ὁ
κύριος Σάικς πληρῶν τὸ ποτήριόν του καὶ πλῆ-
των τὴν τράπεζαν μὲ τὸν γιγάντειον γρόνον του.
Εἰς ὑγίειαν τῆς! καὶ ἄμποτε οἱ ἄλλοι νὰ τῆς
ῥοιάσουν!»

Ἐν ᾧ ἐπεδαψίλευον οὕτως ἐγκώμια εἰς τὴν
Νάνσυ, τὸν μαργαρίτην τῶν γυναικῶν, αὕτη
διηυθύνετο εἰς τὸ ἀστυνομικὸν γραφεῖον, οὐχὶ
ἄνευ συστολῆς τινός, ὅπερ φυσικὸν ἄλλως εἰς
νεάνια εὕρισκομένην εἰς τὰς ὁδοὺς μόνην καὶ ἄ-
νευ συνοδίας.

Εἰσῆλθεν ἐκ τῶν ὀπισθεν, ἔκρουσε σιγὰ τὴν
θύραν ἐνὸς τῶν κελλείων τῆς φυλακῆς διὰ τῆς
κλειδῆς καὶ ἠκροάσθη. Ἄλλ' οὐδὲν ἤκουσε· τότε
ἔβηξε καὶ ἠκροάσθη αὐθις· μὴ λαβοῦσα ὅμως
καὶ πάλιν ἀπάντησιν, ἀπεφάσισε νὰ ὀμιλήσῃ.
«Ὀλιβερ! ἐψιθύρισε ταπεινῇ τῇ φωνῇ, μικρὴ
μου Ὀλιβερ!»

Ἐν τῷ κελλείῳ ἐκείνῳ ἦτο ἐγκαθειργμένος
δυστυχῆς τις γυμνήτης, ὅστις συνελήφθη ὡς δια-
πράξας τὸ ἐγκλημα νὰ παίξῃ αὐλὸν εἰς τοὺς
δρόμους ἄνευ ἀδείας, καὶ ὅστις ἀποδειχθεὶς
καθαρὰ τῆς κακούργου ταύτης κατὰ τῆς κοινω-
νίας πράξεώς του, κατεδικάσθη ὑπὸ τοῦ κυρίου
Φάνγκ εἰς ἐνὸς μηνὸς φυλάκισιν ἐν τινι σωφρο-
νιστηρίῳ· ὁ κύριος Φάνγκ προσέθηκε μάλιστα
τὴν ἀστείαν καὶ λίαν ἐπίκαιρον ταύτην παρα-
τήρησιν, ὅτι ἐπειδὴ εἶχε τόσῳ καλοὺς πνεύμο-
νκς, θὰ τῷ ἦτο πλέον ὑγιεινὸν νὰ ἐξασκῆ αὐ-
τοὺς στρέφων τὸν μύλον τῶν καταδίκων μᾶλλον
παρὰ παίζων αὐλόν. Ὁ φυλακισμένος, καταβε-
βλημένος ὢν ἐκ τῆς λύπης ἦν προϋξένος αὐτῷ ἡ
στέρησις τοῦ αὐλοῦ του δημευθέντος πρὸς ὄφελος
τοῦ κράτους, δὲν ἀπεκρίθη εἰς τὴν Νάνσυ αὕτη
παρῆλθε λαιπὸν καὶ ἔκρουσε τὴν θύραν τοῦ ἐπο-
μένου κελλείου.

«Τί εἶναι; ἠκούσθη ἐρωτῶσα φωνὴ ἀδύνατος
καὶ ὑποτρέμουσα.

— Μήπως εἶναι αὐτοῦ μέσα ἕνα παιδί; εἶ-
πεν ἡ Νάνσυ θρηνωδῶς.

— Ὅχι, ἀπεκρίνατο ἡ φωνή· ὁ Θεὸς νὰ το
φυλάξῃ.»

Ὁ εἰπὼν ταῦτα ἦν γέρον τυχодиώκτης ὑπερε-
ξηκοντούτης, φυλακισθεὶς διότι δὲν ἐπαίξεν
αὐλόν, ἢ ἐν ἄλλαις λέξεσι διότι συνελήφθη ἐ-
παιτῶν, ἀντὶ νὰ μετέρχεται ἔργον τι, ὅπως κερ-
δαίνῃ τὸν ἄρτον του. Ἐν τῷ τρίτῳ κελλείῳ ἦν
ἐγκαθειργμένος ἕτερος, ὡς πωλήσας χύτρας ἄ-
νευ ἀδείας, καὶ κατὰ συνέπειαν ζητήσας νὰ κερ-

δήση τὸν ἄρτον τοῦ με ζημίαν τοῦ δημοσίου ταμείου.

Ἐπειδὴ οὐδεὶς τῶν ἐγκληματιῶν ἐκείνων ἐκαλεῖτο Ὀλιβερ, οὐδ' εἰζεύρε τι περὶ τοῦ παιδός, ἡ Νάνσυ ὑπῆγε κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν ἀστυνομικὸν ἐκεῖνον ὑπάλληλον μετὰ τὸ ἐκ βραδωτοῦ ὑφάσματος ἐσωκάρδιον, περὶ οὗ ἐποιήσαμεν ἀνωτέρω λόγον, καὶ μετὰ κλαυθμῶν καὶ θρήνων, ὧν τὴν ἐντύπωσιν ἐπηύριζανε κινουσα τὴν κλεῖδα καὶ τὸ καλάθιον τῆς, ἐζήτησε τὸν ἀγαπητὸν ἀδελφούλην τῆς.

«Δὲν εἶναι ἐδῶ, ἀγαπητή μου, εἶπεν ὁ ὑπάλληλος.

— Ποῦ εἶναι; ἀνεκραύγασεν ἡ Νάνσυ ἀπελπίς.

— Ὁ κύριος τὸν ἐπῆρε, ἀπεκρίθη ὁ ὑπάλληλος.

— Ποῖος κύριος; ὦ Θεέ μου! Θεέ μου! Ποῖος κύριος;» ἐκραύγασεν ἡ Νάνσυ.

Ὅπως, ἀπαντήσῃ εἰς τὰς ἀσυναρτήτους ταύτας ἐρωτήσεις ὁ ὑπάλληλος ἐπληροφόρησε τὴν κατατεθλιμμένην ἀδελφὴν ὅτι ὁ Ὀλιβερ ἐπεσεν ἀναίσθητος εἰς τὸ ἀκρατήριον τοῦ πταισματοδικείου, ὅτι ἠθώθη διότι ἐκ τῆς καταθέσεως ἐνός μάρτυρος ἀπεδείχθη ὅτι τὴν κλοπὴν διέπραξεν ἄλλος, ὅτι ἀναίσθητος μετεκομίσθη ὑπὸ τοῦ μνηστοῦ εἰς τὴν οἰκίαν τούτου, ἥτις θὰ ἔκειτο πλησίον τῆς Πέντονβιλλ' διότι τοιοῦτό τι ὄνομα εἶπεν εἰς τὸν ἀμαξηλάτην.

Ἡ νεάνη ὑπὸ στυγνῆς ἀπελπίσεως καταληφθεῖσα, ἐφθασε κλονουμένη μέχρι τῆς θύρας. Εἶτα ἀναλαβοῦσα τὸ βῆμά τῆς, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Ἰουδαίου διὰ τῆς μικροτέρας ὁδοῦ.

Ὁ κύριος Μπίλ Σάικς, μόλις ἀκούσας τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐνεργειῶν τῆς Νάνσυ, ἐκάλεσε τὸν κύνα του, ἐφόρσε τὸν πῖλόν του, καὶ ἐζήληθεν ἐν σπουδῇ, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν ἀποχαιρετῶν τὴν συντροφίαν.

«Πρέπει νὰ μάθωμεν ποῦ εἶναι, φίλοι μου, εἶπεν ὁ Ἑβραῖος συγκεκριημένος. Πρέπει νὰ τον ἐπανεύρωμεν. Τσάρλυ, πρέπει νὰ τρέξῃς εἰς ὅλα τὰ μέρη πρὸς ἀνακάλυψίν του, μέχρις οὗ μοι φέρῃς εἰδήσεις περὶ αὐτοῦ. Νάνσυ, ἀγαπητή μου, πρέπει νὰ μου τὸν εὑρῆτε. Πῶς θὰ κάμετε, σκεφθῆτέ το μόνοι σας, σὺ καὶ ὁ Ἀπανωλαδιᾶς. Περιμείνατε ὀλίγον, προσέθηκεν ἀνοίγων διὰ χειρὸς τρεμούσης ἐν συρτάριον. Νὰ χρήματα, φίλοι μου. Τὸ ἐργαστήρι θὰ το κλείσω ἀπόψε' εἰξεύρετε ὅμως πάντοτε ποῦ θὰ μ' εὑρῆτε. Μὴ μένετε ἐδῶ οὐδὲ στιγμὴν, οὐδὲ λεπτόν, φίλοι μου!»

Καὶ ταῦτα λέγων ὠδήγησεν αὐτοὺς μέχρι τῆς κλίμακος· εἶτα κλείσας ἐπιμελῶς τὴν θύραν καὶ διὰ μοχλῶν στηριξας αὐτὴν, ἐζήγαγε τῆς κρύπτῃς τὴν πυλῖδα, ἣν ἄκων ἐδειξεν εἰς τὸν Ὀλιβερ, καὶ ἤρχισε νὰ κρύπτῃ ἐν σπουδῇ εἰς τὰ ἐνδύματά του τὰ περιεχόμενα ἐν ταύτῃ ὥρολογικα καὶ κοσμημάτα.

Ἐν ᾧ κατεγίνετο εἰς τὴν ἀσχολίαν ταύτην, ἐφριξεν ἀκούσας κρουομένην τὴν θύραν

«Ποῖος εἶναι; ἀνεκραύγασε ζωηρῶς καὶ μετὰ τρόμου.

— Ἐγώ! ἀπεκρίθη ὁ Ἀπανωλαδιᾶς διὰ τῆς ὀπῆς τοῦ κλείθρου.

— Ἐ! τί τρέχει! τί θέλεις; εἶπεν ὁ Ἑβραῖος μετ' ἀνυπομονησίας.

— Ἡ Νάνσυ θέλει νὰ μάθῃ ἂν πρόπη νὰ τον φέρωμεν εἰς τὸ ἄλλο σπίτι, εἶπεν ὁ Ἀπανωλαδιᾶς ταπεινῇ τῇ φωνῇ.

— Ναι, ἀπεκρίνατο ὁ Ἑβραῖος· ἀδιάφορον ποῦ θὰ εὑρεθῇ. Ἄλλ' ὅμως νὰ τὸν εὑρῆτε, νὰ τον εὑρῆτε, αὐτὸ εἶναι τὸ σπουδαῖον. Μὴ φοβεῖσθε, καὶ εἰξεύρω ἐγὼ τί θὰ κάμω κατόπιν.»

Ὁ Ἀπανωλαδιᾶς ὑπετονθόρυσεν ὀλίγας λέξεις καὶ κατῆλθεν ἀνὰ τέσσαρας τὰς βαθμίδας τῆς κλίμακος, ὅπως φθάσῃ τοὺς ἄλλους.

«Ἐως τώρα δὲν ἄνθισε, ἐσκέφθη ὁ Ἑβραῖος ἐπαναλαβῶν τὴν διακοπείσαν ἐργασίαν του. Ἐὰν ἔχῃ σκοπὸν νὰ μας παραδώσῃ εἰς τοὺς νέους τοῦ φίλους, ἔχομεν καιρὸν νὰ του κόψωμεν τὴν σφυρίκτρα.»

**Ἐπιτα συνέχεια.*

**Π

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΒΙΣΜΑΡΚ

Ὁ ἐν Παρισίοις ἀναπαυκρὶτης τοῦ «Χρόνου» Βλόβιτς, οἰκειωθείς ἐπ' ἐσχάτων ἐν Βερολίῳ μετὰ τοῦ Βίσμάρκ, δημοσιεύει τὰς ἐκ τῆς οἰκειώσεως ταύτης περιεργοτάτας ἐντυπώσεις του. «Θάμβος κινεῖ, γράφει ὁ κ. Βλόβιτς, ἡ ἀντίθεσις μεταξὺ τῆς τρομερᾶς φήμης τοῦ Βίσμάρκ καὶ τοῦ πατριαρχικοῦ θεάματος τῆς οἰκογενείας, ἧς ἐν μέσῳ ἀναπαύεται ἐκ τῶν ἀγῶνων τῆς πολιτικῆς. Οὐδὲν ἀπλούστερον καὶ συγκεκριητικώτερον τοῦ εὐσεβάστου καὶ σιωπηλοῦ ἐνθουσιασμοῦ, δι' οὗ περιστοιχίζουσι τὸν ἀρχικαγκελάριον ἢ σύζυγος καὶ τὰ τέκνα του. Οἱ οἰκειοὶ του λατρεύουσιν αὐτὸν ὡς ἡμίθεον, περιποιῶνται δ' αὐτὸν ὡς παιδίον, ὁ δὲ πρίγκηψ ὑποβάλλεται εὐπειθῶς εἰς τὴν τυραννίαν ταύτην τῆς ἀγάπης. Ἀκούων τις αὐτὸν ἀστεϊζόμενον μετὰ τῆς οἰκογενείας του ἐκπλήττεται ἐπὶ τῇ σαφηνείᾳ, μεθ' ἧς ἐκφράζεται, ἐπὶ τῇ χάριτι, ἣν ἐπιδεικνυσιν ἐν τῇ οἰκειότητι, καὶ ἐπὶ τῇ ἀπροσμαχίτῳ δυνάμει τοῦ χαρακτήρος του, ἥτις μεταβάλλει πᾶσαν λέξιν του εἰς νόμον. Ἐνῶ ἀναπαύεται φυσικώτατα, δύναται τις νὰ ᾗ βέβαιος ὅτι μία κίνησις τῆς χειρὸς του ἀρκεῖ, ὅπως καταστρίψῃ πάντα πολέμιον καὶ ἄρῃ ἐκ μέσου πᾶν πρόσκομμα. Ἦκουσα αὐτὸν τῇ 2 Ἰουλίου λέγοντα ἐν παρόδῳ ὅτι μετὰ τὴν ἐφεύρεσιν τοῦ τηλεγράφου τὰ Συνέδρια δὲν ἔπρεπε νὰ διαρκῶσιν ὑπὲρ τὸν μῆνα, ἔκτοτε δ' ἤμην βέβαιος ὅτι τὸ Συνέδριον ἔμελλε νὰ διαρκέσῃ ἕνα μόνον μῆνα. Πολλοὶ παρετήρησαν ὅτι ὁ Βίσμάρκ ὀμιλῶν δισταζει πολλάκις περὶ τὴν ἐκλογὴν λέξιος· ἀλλ' ἡ λέξις ἀπαξ ἐκλεχθεῖσα κέκτηται